

SABADELLENCES

Semblança: Aurora Tricuera i Oller

Pere Font i Grasa

Retrobar l'Aurora després de tants i tants anys ha estat una satisfacció d'allò més plaent. No, no és un *pour parler* d'antic company del periodisme local. Ho dic convençut com estic que per un bon grapat de sabadellenques/sabadellencs fou una sorpresa escoltar-la al recinte de l'Àmbit Cultural d'El Corte Inglés amb motiu de la presentació del seu llibre: "ADOPCIO: PARLEN ELS FILLS" (Ametlla Edicions), amb il·lustracions i idea de la coberta, del seu germà: **Carles Tricuera i Oller**.

Com diuen els clàssics, el nostre personatge encara manté el registre de la seva polida veu; tanmateix el ritme i l'estil del seu verb fàcil. No ha canviat gens: Encomana la simpatia que traspuava quan s'obria el micròfon. N'estic convençut que aquesta Aurora és la mateixa Aurora que quaranta anys enrera omplia hores i hores de programes radiofònics de la nostra EAJ-20 Radio Sabadell, situada damunt del *Restaurante Cataluña*, de la família Palá, a la Rambla número 6 (... primer pis de l'actual Zara, front l'Euterpe). Més endavant, a partir de 1971, va participar de la segona època de l'emissora al carrer Convent.

Sí o no és la mateixa Aurora? No o sí ens l'han canviat?: No ho se pas. Ara és l'eficient i professional bibliotecària al servei dels afiliats de l'ONCE. Anys enrera, fins no fa gaire, ella, i d'altres companyes, han enregistrat durant un grapat d'anys, centenars, per no dir milers, de cassettes amb el text de llibres dels més prestigiosos autors, per tal que els cecs no avesats en el braille puguin escoltar allò que no poden llegir. Això no ho és tot. Encara l'hi trobo una nova i noble

actitud : En plena maduresa està impregnada d'un arrelat humanisme que l'ha portat ha escriure dos llibres, a involucrar-se encara més al servei del proïsme. Potser tan sols és un impacte sobtat. O potser no.

El 19 de gener, davant de moltes cares amigues i conegudes que omplien el recinte del *tall britànic* de la Riereta, l'amic Joan Cuscó la presentava talment com l'Aurora que mai no ha oblidat les arrels sabadellenques, malgrat el seu èxode al *barri marítim*.

És precisament a la seu de l'ONCE del carrer Calàbria on mantenim aquesta llarga conversa l'endemà de la *premier* a Sabadell; on la gran quantitat de familiars, amics i veïns que la vingueren a saludar, així com el compromís de l'acte protocol·lari, nos ens permeteren relligar dues frases seguides.

Entro a la seu de l'ONCE. (Que ben aviat estrenarà nou edifici als terrenys de l'antic *Canódomo Pabellón*, a la Gran-Via - Paral·lel - Llançà, a tocar Plaça d'Espanya). Pujo fins el sisè pis. Sóc puntual. L'Aurora m'està esperant a l'hora convinguda. De cop i volta el diàleg sorgeix espontani. No sembla una entrevista. Ni falta que fa. (Disculpeu la franquesa). La xerrada la podem dividir en tres dels seus paràmetres professionals: Ràdio, ONCE, Llibres. La conversa configura una sèrie de retalls, d'expressions que degudament embastades i nuades s'adapten al gènere periodístic convencional. Ella que tantes entrevistes havia fet a la ràdio, ara, l'endemà de presentar el llibre *ADOPCIO*, la noto nerviosa.

Dolça cacofonia: Aurora, locutora, lectora, autora... Deixem-nos d'orgues i comencem per parlar dels orígens :

Vaig iniciar-me molt jove, als catorze anys fent aparicions al quadre escènic de Ràdio Sabadell. Era normal que seguís al meu germà gran, en Jaume, que ja hi participava. No recordo quina fou la primera obra. Eren papers petits. Aquell grup dirigit per en Pere Perelló formàvem una colla d'agosarats que s'atrevia a radiar obres en rigorós directe. Timida per l'edat i amb la natural prudència, un dia que sortíem dels estudis per representar el Tenorio, "cara al públic", a l'escenari de la Joventut de la Farandula, quan anava per entrar no vaig gosar dir que era una de les artistes. Recordo que el paper de Doña Inés el feia la Carme Anadón; de Don Juan... o potser de Luis Megias?, en Joaquim Fau, i jo d'Ana de Pantoja, la criada que parla a través de la finestra. Es a dir, que no se'm veia físicament, tan sols recitava des de dins del decorat. Per la timidesa al no dir-li a l'acomodador que era una de les que sortien a l'obra, vaig preferir comprar una entrada a taquilla i accedir al pati de platea. Essent l'hora de començar i com que no apareixia per

enlloc, des de l'ull del teló la Inés Altisen em va veure asseguda entre el públic. No cal dir que em vingueren a "rescatar" i en passar pel costat de l'acomodador, va dir-me: "Maca, perquè no m'ho has dit que eres una de les actrius?"

Aleshores, entres a Ràdio Sabadell com a component del quadre escènic i no com a locutora ?

En eliminar-se el quadre escènic es quan em quedo de locutora. En principi valoren la veu per fer falques publicitàries, i de seguida programes i espais informatius. En una emissora petita - no cal que t'ho recordi - tothom fa de tot. Sense adonar-te'n et converteixes en un "tot terreny" de la professió. Amb els anys, del que n'estic més satisfeta és dels informatius, de les moltes entrevistes que he arribat a fer, així com dels programes tipus magazine. Recordo... uf! fa tants anys. Recordo... per exemple, aquell "Telemusical 2327", mira si en fa de temps, que els números testimonien

que el telèfon de Ràdio Sabadell encara era de quatre xifres... Trucava la gent, demanaven una cançó, un disc per dedicar-lo a una familiar o amic. Inoblidables aquells estudis de la Rambla. Ho compaginava amb una altra feina fins que ens van posar en plantilla. L'any 1971 aixequen nous estudis al carrer Convent, al solar que en queda de l'antiga casa pairal del Dr. Buxó. Semblava que allí tot havia d'anar prou bé, donada la modernitat dels elements tècnics i d'una estructura més professional. En principi tot rullava, fins que es va comprar una màquina que ho feia tot: Un aparell que emmagatzemava programes i que per sí sol els llançava a l'èter. Una història passada que no cal remoure, però que va motivar la reducció de plantilla. En quedàrem ben pocs. Em sembla mentida com vaig poder aguantar fins l'any 1985 que és quan marxo. Fou un trencament meditat al que li venia donant voltes des d'anys enrere. Mai no m'he penedit de continuar fent de locutora a altres emissores barcelonines; com ara Ràdio Miramar i Ràdio Barcelona...

Encara que convençuda, aquest trencament en un moment o altre et portava records inoblidables.

Estava tan arrelada a Sabadell, que en principi el trasllat a Barcelona em va costar una mica. Havien estat molts anys de treball a l'emissora, moltes actuacions a La Joventut de la Faràndula. Ara mateix estic contenta de que torni a funcionar una emissora que porta el nom de la ciutat. Que s'hagi recuperat la tradició radiofònica que tan ens havia costat de tirar endavant gràcies a l'esforç de molts persones. Tots, tots, tots i totes li vam posar allò que se'n diu "toda la carne en el asador". Em va saber greu que se n'anés en orris i que durant un grapat d'anys ningú de la ciutat no pogués escoltar una veu amiga. No puc deixar d'esmentar aquells amb els quals convisquérem als estudis de la Rambla o del carrer Convent: Maria Illa, Víctor Barahona, Pepe Sánchez, Paquita Holgado, Rosa Maria Antonio, Joaquim Gorgori, Felix Benito Guitart, Joan Maria Solà, Roberto Puig, la Francesca, administradora; en Blas, el conserge...i moltíssims més que involuntariament oblidó. Encara recordo l'emoció que sentirem en rebre la primera unitat mòbil.

Sempre s'ha dit que l'error que va portar al fracàs i posterior tancament de Ràdio Sabadell, va ser l'intent de copsar una audiència més enllà de la comarca. Aquell insistent i balder esforç per penetrar dins el mercat de l'audiència de la capital.

L'audiència local i comarcal era extraordinària. Després es va voler anar més lluny amb Radiocomarcas Catalanas i buscar audiència de Barcelona. Crec que

si Ràdio Sabadell s'hagués limitat a continuar essent el que era, mai no hauria tancat. Era del tot impossible competir amb les emissores de la capital. Trobo que tenia suficient entitat per sortir endavant per ella sola dins l'àmbit natural que li pertocava. Tenim l'exemple d'altres mitjans locals que sobreviuen de manera digne sense necessitat d'anar més enllà del terme local o comarcal..

Parlem d'uns programes on la llengua emprada era el castellà. En el teu cas, com en tants d'altres col·legues, coincideix amb la recuperació del català. Com vius aquest canvi?

Efectivament, calia parlar en castellà per imperatiu legal. Els informatius del migdia i del vespre eren connexions amb el "parte" de Radio Nacional de España. Les úniques notícies locals consistien en la relació de l'agenda local d'actes recreatius, culturals, o notes enviades per l'ajuntament. De mica en mica en els programes amb participació dels oients es produí un canvi: preguntàvem en castellà i alguns et responien en català. Tot plegat era força incongruent. No podia ser que el programa "Festa de sardanes" durant un grapat d'anys la locució fos en castellà. De mica en mica la parla catalana s'anà introduint fins a ser del tot normal. Recordo aquelles entrevistes en profunditat que vaig tenir el goig de portar a terme durant

1.692 NENS ADOPTATS A CATALUNYA L'ANY 2004

Les adopcions internacionals augmentaren el 49,9% durant l'any 2004 a Catalunya, segons les declaracions de Rosa Maria Bertran, directora de l'Institut Català d'Acollida i Adopcions. El total d'adopcions de nens i nenes estrangers fou de 1.562, a més de 130 de tot l'Estat espanyol. D'altra banda, la petició d'adopcions internacionals foren 3.168, un 7,79% més que l'any 2003.

Segons la mateixa font, el creixement espectacular que han registrat les adopcions en els darrers quatre anys ha arribat a quadruplicar la xifra. També ha expressat com la desmitificació i la normalització de l'adopció, podria ser un altre dels factors de l'augment registrat, afegint-hi que l'adopció no és una moda dels darrers temps.

Per últim, l'estadística de l'any 2004 també cita que de les 3.168 peticions abans esmentades, s'han atorgat certificats d'idoneïtat, després d'un estudi psicosocial dels demandants, que permet l'inici del tràmit d'un total de 2.259 certificats, és a dir, el 34,4%

Aquesta nota de premsa recollida dels diaris el 28 de gener, reforça l'opinió de l'Aurora Triquera, quan expressa els problemes per adoptar nens o nenes espanyols (nomes 130 en un any).

GALERIA **ROVIRA**

Sant Pere, 22 • Tel. 93 726 19 59
SABADELL

molts anys: "Fem-la petar", era el nom. Què quina és la persona més important que he entrevistat? Per mi tan important és la Pepeta del mercat com la Montserrat Caballé. Mai no m'ha agradat el periodisme "de higadillos"; es a dir, de sang i fetge. No, aquest no ha estat mai el meu estil. M'agrada que l'oient, o la persona que llegeix, sigui prou intel·ligent per entendre el diàleg. Ha d'haver-hi complicitat entre el que parla i el que escolta. Aquesta complicitat s'estableix quan hi ha un grau d'intel·ligència per part de tots. És bàsic que la gent compregui quan li han volgut vendre una ironia o quant li han volgut transmetre més seriosament el missatge. Continuo essent fidel a la ràdio. Cada vespre l'escolto una bona estona. Trobo que hi ha gent que ho està fent força bé i d'altres que no en tenen ni idea. Abans, amb el micròfon obert eres conscient que l'audiència mereixia un respecte; ara m'adono que molts no es tallen i si l'han de dir molt grossa, doncs... la deixen anar. Considero que es pot parlar per la ràdio sense necessitat de dir "tacos" ni paraules malsonants.

Amb la democràcia els informatius superen la programació d'entreteniment, es treballa amb més llibertat: Creus que realment és així?

Com et deia, abans tan sols podies llegir notícies oficials o agendes locals. Existia la censura. Actualment s'ha arribat a un moment en que la informació està influenciada per qui és l'amo de l'emissora. Això ens porta a plantejar: On és la llibertat informativa. Crec que hi ha molts professionals que parlen i s'expressen des d'una llibertat personal. D'altres, però, els noto encotillats per la pròpia empresa. Crec que això també va amb la personalitat de cadascú. Vull dir que hi ha persones que si han de lluitar o discutir amb el director sobre el que han de dir o comentar, se la juguen... La televisió? No, la televisió no ha tallat el progrés de la ràdio. Gens ni mica. La ràdio sempre tindrà una màgia impagable: la imaginació de la gent.

Parlem del teu treball a la ONCE. La teva sorpresa en saber que la pròpia veu donarà sonoritat a molts llibres; obres cabdals de la literatura universal que escoltaran persones que no poden llegir.

Després del meu pas per varies emissores barcelonines, rebo una oferta fins aquell moment ignorada i insòlita: Llegir llibres per cecs. N'he arribat a gravar centenars, per no dir milers: En català i castellà; des de Porcel a Saramago; de Joyce a Pla; d'Isabel Clara Simó a Vázquez Montalbán. Una feina que durant anys m'ha omplert molt i molt. Llegir per un públic que no veus...com a la ràdio! Un públic que és agraït, que troba en la teva veu el missatge sonor de l'autor. Saber que estàs fent companyia amb la interpretació del diàleg de l'obra, t'omple com a ésser humà. No caiguem en cap apriorisme: El cec és una persona normal. Si perden la visió d'adults, la lectura ha de continuar essent un dels plaers de la vida, un consol molt gran. En canvi la majoria de cecs de naixement prefereix llegir en braille. Al cap d'uns anys de gravar, vaig quedar-me aquí a la biblioteca. Una feina que m'encanta perquè tens el tracte directe amb el públic. Disposem de més de quatre mil llibres, que per cada exemplar representen set o vuit mil cintes. Al marge d'un nombre semblant en braille, a més de la biblioteca central de l'ONCE a Madrid que és molt més extensa. No, no enyoro la ràdio. Durant els primers anys vaig col·laborar amb Radio Salud fent cròniques des de l'ONCE dins del programa "Solidaridad". També he presentat les successives edicions dels premis Roc Boronat que es reparteixen al foyers del Liceu. M'agrada molt el tracte humà directe amb els cecs. La majoria de la gent considera que formen un món apart, quan son iguals, iguals que nosaltres amb un handicap físic. Tots plegats hauríem d'entendre que en qualsevol moment de la nostra vida estem exposats a patir una minusvalidesa. De vegades sembla que la gent això no ho sàpiga. La societat la conformem tots: homes i dones. En cap cas: minusvalids i no minusvalids.

Aquesta experiència tan enriquidora humanament, suposo que et va animar a escriure el teu primer llibre: "Lo tienen claro: la vida continua", editat per Sirpus 2002.

Per tal que la gent entengui que els cecs són iguals que nosaltres. Bons i dolents; confiats o malfiats, talment com el comú de la gent. Hi ha de tot! Naturalment que un cec que ven cupons i l'atraquen es torna desconfiat. Arribant a una sèrie de plantejaments semblants sobre la presumpte raresa dels invidents, se'm va acudir fer un llibre d'entrevistes. Vaig seleccionar un total de vint-i-dues persones: cecs del néixer; per accident; per alguna patologia o d'altres que perden la vista progressivament. L'experiència fou positiva: per la bona acollida del llibre després de mantenir uns diàlegs en profunditat amb els seus autèntics protagonistes, com també per representar un al·licient més en el desenvolupament personal.

Després d'aquesta primera experiència em plantejés dur a terme un treball semblant sobre un tema que fins no fa gaires anys era tabú: L'adopció. I ho enfoques des del punt de vista dels fills. D'aquí sorgeix precisament el nom concret del teu escrit original: "Adopció: parlen els fills", que després de romandre un cert temps inèdit ha estat publicat recentment per "Ametlla edicions".

Hi ha molts llibres que parlen de l'adopció, des del punt de vista dels metges, dels psicòlegs, dels pedagogs, inclosos els dels pares. Cap d'ells deixa clara l'opinió dels fills, dels adoptats, dels protagonistes, en definitiva. Em vaig fer la pregunta: Els fills, tenen alguna cosa a dir? Se'm va ocórrer posar-me en contacte amb l'Asha Miró, que em convidà a una xerrada sobre el tema. Després una amiga em va parlar d'un fill de l'Espinàs... I entrant en contacte amb associacions i entitats vaig arribar a seleccionar onze entrevistes, onze persones que em van obrir el seu cor tot explicant l'experiència de les seves vides. A totes elles i ells els estic molt agraïda. El de l'adopció és un tema que cal que se'n parli. S'ha de perdre la por a l'ho-

ra de tractar-lo. De fet hi ha un interès creixent. El meu llibre, per exemple, ha coincidit amb un altre d'escriu per dues periodistes.

Un dels temes que és força comentat sol ser el fet que moltes parelles solen adoptar canalla de fora, mentre que aquí; a Catalunya i a Espanya hi ha infants que es podrien adoptar.

Un nen, una nena, per adoptar tan és que sigui de Guinea com d' Haití... com d'aquí. És una criatura que necessita l'escalf d'una família i s'ha d'adoptar. Però la legislació espanyola no obre massa la mà per l'adopció. Aquí sovint es troba un nadó abandonat en un portal o dins d'un contenidor, fet que dissortadament passa sovint. En favor seu hi ha -posem per cas- cinc-centes parelles disposades per adoptar-lo i no ho aconsegueixen. Només que hi hagi un familiar llunyà, que tan sols es limitarà a anar-lo a veure al centre d'acollida durant molts anys, ja ningú no el pot adoptar. Passa el temps, es fan grans i divuit anys passen de seguida. És un nadó, ara un jove, al que li han tallat les ales. Vull dir amb això que em sembla bé que s'adoptin nens de fora; un ser humà és un ser humà sigui d'on sigui, però també cal donar oportunitats a la gent d'aquí. Aquella mania tan arrejada oficialment d'obligar a la mare que ha llençat el nadó a les escombraries a recuperar-lo de manera forçada, perquè no donar-lo en adopció a una família, si la mare biològica ha intentat desprendre-se'n de manera brutal? Vull anar més enllà: Casos com el d'aquesta dona que ha volgut ser mare als 67 anys; perquè no adoptava un nadó quan en tenia 47? Havent-hi nens, éssers humans ja creats, perquè posar-te l'esperma d'un senyor que no coneixes de res i portar al món nens a la carta? Jo penso que si una parella te ganes de donar carinyo, i milers de nens necessiten rebre'l, perquè els ho neguem? L'altre tabú de molts humans en preguntar-se: I si el nen adoptat ens surt malament? Demanaria que es fessin la mateixa reflexió quant el fill natural és recent nascut. Oi que de gran també pot ser dolent, convertir-se en una mala persona! Ens podem divorciar de la parella; divorciar-nos dels fills, no. És un compromís, un vincle indestructible.

Dels cecs a l'adopció: no has canviat gaire la temàtica social. Sempre et mous dins l' àmbit humanístic .

Sí, efectivament, m'agraden les qüestions socials perquè trobo que la gent hem de mirar d'entendre'ns i no de crispar-nos continuadament els uns amb els altres. Crec que l'agressivitat que de vegades es palpa entre la gent, ve donat per la forma de fer política, de la tergiversació de l'opinió. Una cosa és la realitat tal com l'expliquen els polítics i l'altre com els arriba i com la interpreten els ciutadans. Els mitjans de comunicació han de servir per trencar llances en favor de moltes coses; per anar eixamplant el ventall de la democràcia i de la convivència. No sempre es així. Sembla mentida que es puguin escoltar grans mentides a través dels mitjans, i que es permetin deixar anar segons quines bestieses des de determinades cadenes. La gent ens hem de comunicar més. Cal llimar allò que ens separa i aprofundir en allò que ens pot acostar.

Després d'aquest llibre sobre l'opinió dels fills adoptats, tens al cap algun altre treball ?

Tinc una novel·la començada i aparcada. No sé si l'arribaré a publicar mai. He escrit bastants contes curts, alguns aparegueren publicats precisament a QUADERN ja fa temps. M'agrada que la narrativa que escric inclogui sempre una dosi d'ironia. Sí, estic animada per continuar escrivint. Potser acabar la novel·la. Potser crear uns quants contes més per fer-ne un petit llibre. També em volta pel cap fer entrevistes a dones actives de més de seixanta anys. Una altra cosa és que després puguis publicar-ho. Em sap greu involucrar-hi a gent disposada a explicar-me la seva experiència; que personalment mi esforci en el redactat final i que, al cap i a la fi, resti l'original amagat al calaix. Aquest és el gran dilema.

Com veus, com recordes Sabadell des de l'eixampla barceloní ?

Ja ho saps: Visc al barri marítim... Ironies apart, trobo que Sabadell ha crescut moltíssim. Una ciutat de la que mai no hauria pensat que un dia tindria El Corte Inglés; hi ha estat precisament al seu Àmbit Cultural on amb motiu de presentar el llibre "Adopció: Parlen els fills" he pogut saludar a una colla d'amics i amigues que feia un munt d'anys que no saludava. Ha estat una alegria de tornar-nos a veure. Persones que en un temps passat havíem confraternitzat dins el marc d'una sincera amistat. Recordo el "meu" carrer Puigcerdà, La Plaça Vallès de la infantesa, quan era una

gran plaça abans d'enxiquir-la on jugàvem tota la canalla del barri; entre ells els meus germans Jaume i Carles. Del poeta amic de casa, en Ramon Moix, que casi sempre conversant amb els meus pares, en Jaume i la Madrona, treia el tema de la pèrdua del Bosc de Can Feu. En menor escala jo també puc dir que en el temps present hem guanyat el Parc Catalunya; que per més bonic que el trobem, no fa oblidar aquell Bosc que ara només tenim en imatges. A la meva joventut, Sabadell era una ciutat que l'estimava i la patia. Si cal parlar d'alguna de les coses positives, diria que hi ha molta gent que treballa per la ciutat de manera altruista en nombroses entitats socials i culturals. Ningú no ens pot negar el caràcter participatiu dels sabadellencs i sabadellenques. Una ciutat que és referència mundial de la paleontologia gràcies al doctor Miquel Crusafont. Una ciutat que a donat i està proveint a Catalunya de molts artistes plàstics o teatrals... En fi, visc a l'Eixample barceloní i sovint penso en Sabadell.

En definitiva, a partir de l'any 1985 la Ciutat Comtal acull en adopció voluntària, una professional ja formada i adulta: Aurora Tricuera i Oller; que des d'aleshores no ha pogut, o no ha volgut, esborrar cap dels paisatges de les seves pàgines viscudes durant la infantesa i la primera joventut. Com aquell que diu: Encogada d'amor per una ciutat que com Sabadell encara la recorda.

Espero que la seva veu, i la de la resta de companys i companyes que un dia fórem aprenents de ràdio a la vella/bella EAJ-20, resti enllaunada a l'arxiu sonor municipal. Premeu el botó imaginarí i segur que escoltareu l'Aurora, fent-la petar amb algun personatge.

Del que sí n'estic convençut, és de com retruny el ressò de la seva veu dins la cassette de milers de venedors i venedores del *cuponazo*; agraïts lectors, empedreïts memorialistes de les millors obres de la literatura universal.

Judit Mascó.- És bo conèixer les opinions dels fills adoptats, saber què en pensen ells mateixos del tema, d'aquí ve la importància d'aquest llibre. Les històries sinceres que conté commouen i porten a la reflexió, una reflexió molt necessària, tant pels pares adoptius com pels fills

Aurora Tricuera.- Agraïment: Als meus oncles Salvador Oller i Carme Beltran i als seus fills, els meus cosins. A tots els qui, com ells, han demostrat que el fort lligam de l'afecte no necessita de la biologia pròpia per a formar una família. (Els tiets de l'autora van adoptar tres fills)

Montserrat Franquesa.- Tenia hores quan m'adoptaren (...) M'ho van dir quan tenia cinc anys, quasi sis. Des d'aquell moment els vaig odiar i a mesura que m'anava fent gran la meua rebel·lió augmentava. Els he dit paraules molt dures de les que ara em penedeixo. Crec que ho hagués encaixat millor si m'ho haguessin dit de més grandeta. (...) En la celebració del meu darrer aniversari a un restaurant m'ens vam aplegar més de cinquanta persones. Vaig voler demanar perdo als meus pares davant de tota la família perquè els he fet patir molt. Els estimo, estic disposada a canviar i vaig voler dir-ho al arribar a la meua majoria d'edat. Tots ens vam emocionar, especialment l'àvia.

Asha Miró.- Si et canvien el nom és com si et prenguessin la identitat com a persona (...) L'Asha és partidària de l'adopció. Li agradaria tenir fills però també està disposada a adoptar (...) Aquesta opció és una meravella ja que cobreix unes necessitats molt importants. La dels pares que volen fills i la dels fills que necessiten uns pares. També hi ha parelles que, encara que en puguin tenir, adopten perquè pensen en els milers de nens que necessiten l'afecte d'una família. (Asha Miró és autora dels llibres: La filla del Ganges —La Magrana—, en castellà editat per Lumen)

Joan Paz.- Parir una criatura no hauria de comportar cap dret. Criar a una persona, estimar-la, educar-la, la capacitat moral de poder dir-li segons quines coses, tot això només ho dona l'afecte. La llei de vegades provoca situacions molt difícils, per exemple: que un nen que ha passat anys amb una família d'acollida hagi d'anar després amb la biològica. Penso que això és una doble moral. Volen quedar bé amb tothom i l'únic que aconseguen es desestabilitzar el nen. (...) Sóc de color dins d'una família blanca. El meu procés evolutiu ha estat desigual i poc normal. El meu pare es va morir quan jo només tenia quatre anys, amb vaig criar amb la mare i l'àvia. Als catorze anys se'm va declarar una miastènia que, entre altres coses, em priva de menjar bolets i de beure cava. Sóc totalment atípic. Un català que no pot menjar rovellons ni beure cava i a més de raça negra. (...) A mi no m'ha marcat el fet de ser adoptat i vull dir a tots els que ho són que no han de permetre que els afecti perquè si no es desprenen aviat d'aquesta sensació se'n ressentiran tota la vida.

